

Cuvântări de adio – Harm Wilts

Moise, Iosua, Samuel, Pavel

Cuprins

Introducere	2
Caracteristici comune	2
Moise	2
Cuvântul lui Dumnezeu	3
Binecuvântarea și blestemul	3
Căința	3
Alegerea	3
Încurajarea	4
Privire profetică	4
Iosua	4
Faptele Domnului	4
Slujirea Domnului	5
Fără dumnezei străini	5
Exemplul	5
Eu și casa mea	5
Efectul	6
Samuel	6
Alegerea unui împărat	6
Atitudinea lui Samuel	7
Încurajare	7
Rugăciunea lui Samuel	8
Pavel	8
Retrospectivă asupra slujbei sale	8
A slujit Domnului cu smerenie	8
Un viitor nesigur	9
Curat de sângele tuturor	9
Misiunea	9
Cine este apt pentru aceste lucruri?	10
Încheierea	10

Introducere

Când angajați din conducerea unei firme se retrag din câmpul muncii după mulți ani de serviciu, în mod normal, discursului lor de adio i se acordă o mare atenție. De cele mai multe ori sunt trase învățăminte din trecut și arătate căi pentru viitor.

Și în Biblie găsim de patru ori asemenea cuvântări de adio, care au fost ținute de către slujitori devotați, într-un moment în care au trebuit să-și încheie slujba și când sosise clipa să-și ia rămas-bun.

Aici ne gândim la cuvintele lui Moise din Deuteronomul 27-33, ale lui Iosua din Iosua 23-24, ale lui Samuel din 1 Samuel 12 și ale lui Pavel din Faptele Apostolilor 20. În câteva articole vom arăta diferite puncte din discursurile de adio, în speranța că aceasta va fi spre binecuvântare pentru noi toți. Cu siguranță că așa va fi, dacă la acest studiu nu vom omite să citim personal pasajele din Scriptură, cu evlavie și rugându-ne.

Caracteristici comune

La studiere am observat că, în ciuda personalităților diferite și a împrejurărilor complet diferite, sunt de găsit multe puncte concordante. Voi numi câteva:

- *Chemarea lor*
Toți au fost chemați clar și deslușit de Domnul și făcuți apti pentru activitatea socială pentru care El îi destinase. Ei erau conduși de Domnul Însuși în împrejurări diferite, dificile, ceea ce era util pentru reliefaarea lor spirituală.
- *Slujba lor*
Ei aduceau poporul „înaintea feței Domnului”. Caracteristica falșilor conducători era și este mereu, că ei năzuiau să atragă adepți după ei și în aceasta ei caută onoarea pentru ei.
- *Exemplul lor*
Toți patru au putut să vorbească cu toată libertatea inimii și conștiinței ascultătorilor lor, pentru că ei înșiși învățaseră să asculte de glasul Domnului și își subordonaseră complet voinței Sale propria lor voință. Ei n-au căzut sub judecata, pe care Domnul a trebuit s-o rostească asupra fariseilor. „Toate câte vă spun ei, faceți și țineți, dar nu faceți după faptele lor”. De aceea au putut să exercite o influență atât de puternică prin exemplul și prin cuvintele lor.
- *Atitudinea lor*
Ei au fost toți caracterizați de un duh smerit; binele altora era mai presus decât căutarea propriilor interese sau a onoarei proprii. Ei arătau o dragoste mare pentru poporul în care acționau.
- *Rugăciunea lor*
Despre toți putem să spunem că au fost oameni ai rugăciunii, care erau de găsit mult la mijlocirea pentru popor.

Vom intra acum în câteva detalii ale discursurilor lor.

Moise

La patruzeci de ani, Moise credea că Dumnezeu va da salvarea lui Israel prin mâna sa, din care cauză el l-a omorât pe egiptean (Faptele apostolilor 7.25). El nu s-a înșelat referitor la chemare, dar s-a înșelat totuși cu privire la moment. Despre acest bărbat, care s-a arătat aici așa de

nerăbdător și de mânios, mai târziu s-a putut spune că era mai blând decât toți oamenii (Numeri 12.3). Aici avea în urma sa, evident, școala lui Dumnezeu, în singurătate. Este tragic să vedem la sfârșitul carierei sale, că acest fel impulsiv de a proceda a fost motivul împiedicării pentru intrarea în țara făgăduită. El a avut voie s-o vadă de departe, însă în fața graniței a trebuit să-și predea misiunea și să-și ia rămas-bun de la iubitul său popor. Pentru aceasta, el a adus poporul cu bătrânii „în fața Domnului”. Un loc mai bun n-a existat și acesta a dat sigur cuvintelor sale o semnificație adâncă pentru popor. Și la retragerea lui Iosua și a lui Samuel găsim mai târziu aceeași expresie.

Cuvântul lui Dumnezeu

Moise a arătat cu mare putere poporului marea importanță de a îndeplini rânduielile și dispozițiile pe care le dăduse Dumnezeu. El revine repetat la ele. Poporul acceptase acest cuvânt, iar Dumnezeu acceptase acest popor ca fiind al Său. „Astăzi te-ai făcut poporul Domnului Dumnezeului tău. Și să ascuți de glasul Domnului Dumnezeului tău și să împlinești poruncile Lui și rânduielile Lui pe care ți le poruncesc astăzi” (Deuteronomul 27.9,10). Marele privilegiu al iudeilor era, că lor le-au fost încredințate cuvintele lui Dumnezeu (Romani 3.2). Un privilegiu cu o mare responsabilitate, în care, din nefericire, au eșuat.

Câte pasaje nu găsim în Noul Testament, în care ni se indică să păzim cuvintele Domnului, încredințate nouă!? Suntem noi loiali în ele?

Binecuvântarea și blestemul

Întreg capitolul 28 din Deuteronomul este dedicat acestei teme. Dacă ei țin poruncile Domnului, pot să fie siguri de toate binecuvântările posibile din țară. Însă la fel de sigur vor avea de simțit mâna pedepsitoare a lui Dumnezeu, dacă se abat de la ele. Este limpede că aici este vorba despre binecuvântări pământești. Binecuvântările noastre din locurile cerești sunt de natură spirituală. Dar savurarea binecuvântărilor spirituale și biruința spirituală sunt la fel de legate cu păzirea Cuvântului Domnului. Nu trebuie să căutăm noi starea spirituală slabă din adunări, în general, și chiar între noi, în aceea, că ne-am retras de sub autoritatea Cuvântului lui Dumnezeu asupra inimii și vieții noastre? Și aici este valabil: „Dacă un mădular suferă, toate mădularele suferă împreună”. Cu un apel la lecțiile din trecut, aceasta este subliniată încă o dată în capitolul 29.

Căința

În Deuteronomul 30 este evidențiat faptul că Dumnezeu va aduce o schimbare în situația lor după căință și întoarcere. Aceasta s-a arătat în mod repetat în istoria poporului. Și acest principiu este valabil și acum. Unde Dumnezeu vede smerire adevărată și o rupere cu răul, cu siguranță că El nu-și va opri mâna binecuvântătoare.

Alegerea

În a doua parte a capitolului 30 din Deuteronomul, poporul este pus în fața alegerii între aceste două posibilități. Fie să arate dragoste pentru Dumnezeu în umblarea în căile Sale și în păzirea poruncilor Sale sau să se întoarcă de la Dumnezeu și de la cuvântul Său și să se plece în fața altor dumnezei. Prima posibilitate garantează viața și binecuvântarea, ultima va avea drept consecință ca ei să piară. Invitația sună insistent: Așa că alegeți viața!

Din nefericire, mai târziu găsim la popor starea, că voiau atât una, cât și cealaltă, deci șchiopătatul de ambele părți, cum numește Ilie aceasta mai târziu. Acesta este ceva imposibil. Domnul a spus mai târziu: „Nu puteți sluji lui Dumnezeu și lui Mamona” (Matei 6.24). Un alt cuvânt din Scriptură spune: „Oricine vrea să fie prieten al lumii se face vrăjmaș al lui Dumnezeu (Iacov 4.4). Pavel le strigă credincioșilor din Roma să nu fie asemenea lumii, ci să fie

Moise, Iosua; Samuel, Pavel

transformați prin înnoirea minții lor, ca să deosebească voia bună, plăcută și desăvârșită a lui Dumnezeu. Și credincioșilor din Colose le spune: „Gândiți la cele de sus, nu la cele de pe pământ” (Coloseni 3.2).

Chemarea la o alegere hotărâtă este valabilă aici pentru credincioși. Fie ca aceasta să fie auzită și în zilele noastre și să fie pusă la inimă!

Încurajarea

În Deuteronomul 31.6 citim cuvintele încurajatoare: „Fiți tari și curajoși, nu vă temeți de ei, nici nu vă îngroziți înaintea lor; pentru că Domnul Dumnezeuul tău, El Însuși va merge cu tine; El nu te va lăsa și nu te va părăsi”. Aceste cuvinte vor mai fi reluate după aceea, ca o făgăduință personală pentru urmașii lui Iosua.

De câte ori n-au răsunat aceste cuvinte în urechile ucenicilor oboșiți și descurajați! De câte ori n-a fost Pavel întărit prin ele și a putut să le transmită și altora. Cum le-au fost ele puse în fața evreilor prigoniți și încercați! Nu, orice s-ar întâmpla, Dumnezeu nu ne-a dat un duh de frică. Tăria noastră este în El: de aceea „Fiți tari în tăria puterii Lui”!

Privire profetică

Cuvintele profetice despre decăderea viitoare, pe care Moise le-a mai adresat leviților la sfârșit, ca despărțire, arată o mare concordanță cu cele ale lui Pavel către bătrânii din Efes. O cunoștință tristă, am spune noi, care trebuie să aibă o influență paralizantă asupra energiei. Firește, la ambii bărbați ai lui Dumnezeu vedem contrariul. Cuvântarea de adio a lui Moise se termină într-o cântare de laudă pentru Numele Domnului, Stânca, a Căruia lucrare este desăvârșită. După aceasta mai urmează apoi un scurt rezumat, în care se subliniază încă o dată punctul principal.

Iosua

La începutul cărții, care este numită după numele său, acest bărbat ne este prezentat ca Iosua, fiul lui Nun, slujitorul lui Moise, iar la sfârșitul ei: ca Iosua, fiul lui Nun, robul Domnului. Începând ca slujitor al lui Moise, cariera sa a sfârșit cu titlul pe care Dumnezeu i l-a dat omului Său priceput. Prin slujba lui Moise a început el evidențierea care l-a făcut apt să devină viitorul conducător al poporului. Exact la fel a putut mai târziu un bărbat tânăr, Timotei, care a fost colaboratorul lui Pavel, să ajungă la maturitate un lucrător independent al Domnului. Lui a putut să-i dea Pavel o mărturie excelentă în Epistola către Filipeni. Acesta este un indiciu important pentru frații tineri care doresc să se facă utili în slujba pentru Domnul.

În Exod 17 îl cunoaștem pe acest bărbat tânăr, Iosua, ca pe un erou luptător și în Numeri 13 ca pe un bărbat al credinței. El l-a însoțit pe stăpânul său la urcarea muntelui, în timp ce mai târziu citim că el n-a ieșit din cortul său. În Numeri 27 citim că el este rânduit de Dumnezeu Însuși ca urmaș al lui Moise. Cum a reprezentat el această misiune, lucrul acesta ne este descris amănunțit în cartea Iosua. Ea se încheie cu o cuvântare de adio. Aceasta ne este redată în două părți, în Iosua 23 și 24.

Și din această cuvântare vrem să scoatem în evidență câteva puncte.

Faptele Domnului

Iosua arată ce a făcut Dumnezeu în trecut și încă va mai face (Iosua 23.3,5,14). În Iosua 24.1-13 găsim faptele lui Dumnezeu în chemarea poporului sub Avraam, în alegerea sub Iacov, în eliberarea sub Moise și în introducerea în țară sub Iosua personal. Astfel a arătat Dumnezeu că

El, din partea Sa, n-a lăsat nimic neîmplinit din făgăduințele Sale. Iosua adaugă avertizarea serioasă că Dumnezeu va aduce la fel de sigur răul peste ei dacă se vor abate (Iosua 24.15,16).

Slujirea Domnului

Și în această cuvântare de adio răsună chemarea puternică de a sluji exclusiv Domnului. Pentru aceasta sunt folosite cuvinte diferite: să slujească (în desăvârșire și adevăr), să fie devotați, să iubească, să se teamă. Am putea să spunem că un astfel de îndemn categoric, după o aducere aminte de faptele mari care fuseseră făcute pentru ei, n-ar mai fi trebuit să fie necesar. Dar cum stă treaba cu recunoștința și devotamentul din partea noastră, cărora ne-a fost dăruit cu mult mai mult?

Fără dumnezei străini

Ei ar fi putut să-I slujească lui Dumnezeu numai dacă rămâneau neclintiți în păstrarea și împlinirea a tot ce este scris în cartea legii lui Moise. Era imposibil ca aceasta să poată să meargă împreună cu slujirea idolilor, cărora le-au slujit părinții lor în Egipt și în pustie sau cu slujirea idolilor țării în care locuiau acum. În această privință exista destulă alegere, dar pe oricare idoli i-ar fi ales, ar fi pierit odată cu ei. Numai o singură alegere putea să fie corectă și în ea a putut Iosua, prin harul lui Dumnezeu, să se dea exemplu pe sine însuși.

Exemplul

Ce influență binecuvântată se răspândește de la credincioșii cu responsabilitate, când realizează în viața lor personală, în casa lor și în munca lor ceea ce îi învață pe alții. Cuvintele dau învățătură, dar exemplele duc cu sine, spune un proverb. Invers, urmările fatale nu vor întârzia să vină dacă situația este inversă.

Și Pavel a fost un astfel de exemplu bun. El putea să le ceară credincioșilor să-l imite, așa cum el era un urmaș al lui Hristos. Credincioșii, care au fost învățați de el în toate lucrurile practice ale vieții creștine, puteau să vadă la el cum aplica el personal acestea. Că lucrul acesta este de cea mai mare importanță pentru un slujitor al Domnului, nu are nevoie să fie explicat mai departe. De aceea și tânărului Timotei i s-a cerut să aibă grijă să fie un exemplu în toate. Pentru aceasta este necesară statornicia. Există primejdia să te lași târât de curent, să te lași tras împreună cu alții. Această primejdie este și în vremea noastră foarte reală. Chiar dacă poporul s-ar fi decis pentru idoli, hotărârea lui Iosua era fermă. El va sluji Domnului. Și el nu va face aceasta singur. El nu a luat această hotărâre numai pentru el personal, ci și pentru casa lui.

Eu și casa mea

O decizie hotărâtă și cu efect mare; și nu așa de ușor de executat. Este mult mai simplu pentru un credincios să-I slujească lui Dumnezeu în ascultare personală și să spună că soția și copiii săi trebuie să hotărască aceasta personal. „La urma urmei ei au propria lor responsabilitate”. Dar nu așa vede Dumnezeu locul bărbatului și al tatălui în familie.

Lui Eli i se reproșează că disciplina sa paternă a eșuat. Firește că el n-a putut să-și convertească fiii. Aceasta n-a putut s-o facă nici Samuel, ai cărui copii n-au mers nici ei în căile tatălui lor, din nefericire, când au fost maturi. Niciun tată nu poate să facă lucrul acesta. Dar aceasta nu exclude ca tatăl, în calitate de cap de familie, să fie responsabil pentru ce are loc în casa lui. De la sine înțeles că exercitarea acestei autorități date de Dumnezeu este cu totul altceva decât o guvernare samavolnică. Pentru aceasta găsim lămuriri destule în Scriptură. Sunt necesare: mult har, multă înțelepciune, multă dragoste și multă răbdare, dar cu toate acestea, nici un tată nu are voie să se sustragă acestei responsabilități. Și tocmai în vremea noastră, în care relațiile din

căsnicie și din familie se găsesc și se susțin adesea așa de diferit decât ne învață Biblia, este într-adevăr necesar să ne îndemnăm reciproc aceasta.

Efectul

Cuvintele sale par să fi realizat un efect foarte pozitiv în popor. „Și noi vom sluji Domnului” (Iosua 24.18). Când este luată o asemenea hotărâre în fața Domnului, cu conștientizarea că pentru aceasta este necesar harul Domnului și cerem într-adevăr har, cu siguranță că Domnul va și dărui har pentru a înlăptui această hotărâre. Dar dacă așa ceva este rostit cu o inimă exuberantă și avem încredere în propria energie, nimic nu se va realiza din aceasta. Încrederea de sine duce la dezamăgire amară. De câte ori nu întâlnim aceasta în Biblie, la credincioși! Să ne gândim numai la Petru. Și de câte ori n-am trăit aceasta poate noi înșine, spre propria noastră pagubă! Această stare este existentă și la popor și este recunoscută de Iosua. De aici și răspunsul său. Și el arată încă o dată spre consecințele respingerii lui Dumnezeu. După aceea vin cuvintele sale: „Și acum îndepărtați dumnezeii străini care sunt în mijlocul vostru și plecați-vă inima spre Domnul Dumnezeu lui Israel”. Ei au promis, desigur, să facă aceasta din urmă: „Vom sluji Domnului Dumnezeului nostru și vom asculta de glasul Lui”. (Iosua 24.23,24). Din nefericire nu citim că ar fi făcut și prima parte. Aici vedem rădăcina ambiguității, din cauza căreia, în cele din urmă, poporul a pierit. După încheierea unui legământ și punerea unei pietre de mărturie, el a dat drumul poporului. În timpul vieții sale, cuvintele sale și exemplul său și-au exercitat influența pozitivă și au avut efect și ulterior în cei care i-au supraviețuit. Astfel a vorbit și vorbește încă acest slujitor credincios și după ce a murit.

Samuel

A treia cuvântare de despărțire, pe care o ascultăm, este cea a lui Samuel, din 1 Samuel 12.

Cerut în rugăciune de la Domnul de către mama sa, el a fost dus de ea, ca băiat mic, la Eli, ca să fie în slujba Domnului sub supravegherea sa (1 Samuel 2.11). În câteva versete ni se schițează dezvoltarea sa (1 Samuel 2.18,26; 3.10.19.20). El a primit o funcție dublă, de judecător și de profet, și a fost o mare binecuvântare pentru popor. Prin numirea unui împărat, atribuția sa judecătorească s-a sfârșit; ca profet, el a putut să-și mai continue munca. Cuvântarea sa de adio se referă și la misiunea sa de judecător. Și din această cuvântare dorim să examinăm câteva puncte.

Alegerea unui împărat

Această alegere este primul punct despre care vorbește el. Cele petrecute le găsim în 1 Samuel 8. Îmbătrânit, el îi angajase ca judecători pe cei doi fii ai săi. Dar ei au fost inapți pentru această misiune. Fără îndoială, Samuel a făcut aici o greșală. S-a arătat deja de multe ori, că aprecierea obiectivă este foarte îngreunată dacă legăturile de rudenie de sânge sau de prietenie intimă joacă un rol. Acesta pare să fie un motiv pentru popor ca să-și prezinte dorința. Adevăratul motiv era că voiau să fie ca toate popoarele (1 Samuel 8.5,20). Și prin aceasta nu-l lepădau pe Samuel, ci pe Dumnezeu Însuși. Aceasta a fost o problemă foarte serioasă. Dumnezeu Însuși chemase și condusese acest popor și prin cuvântul Său îl separase de toate celelalte popoare. Și acest caracter propriu, separat, poporul ar fi trebuit să-l păstreze. Atunci ar fi putut să atingă ținta intenționată de Dumnezeu.

Cu Adunarea lui Dumnezeu s-a petrecut exact la fel. Pusă deoparte pentru a fi un popor ca proprietate deosebită, Adunarea a ocupat la început un loc izolat față de iudei și de păgâni. Prin faptul că lumea a fost acceptată în Adunare, s-a ajuns acolo, să se aleagă, de asemenea, o formă de conducere care este în concordanță cu aceste principii. Prin aceasta, Hristos a fost pus practic deoparte ca și Cap al Adunării. Când vedem cum se înlăptuiesc în zilele noastre multe hotărâri

în concilii și sinoade și așa mai departe, vedem ce valoare pozițională neînsemnată li se acordă Duhului Sfânt și Cuvântului lui Dumnezeu.

A fi ca celelalte popoare, a ne potrivi lumii, nicio izolare sau punere deoparte, acestea au devenit deviza vremii noastre. În felul acesta, Adunarea poate să atingă ținta intenționată de Dumnezeu la fel de puțin ca poporul Israel în vremea sa. Și ce este valabil pentru Adunare, ca întreg, este valabil și pentru fiecare credincios individual. O restabilire în starea inițială nu este posibilă și nici în Scriptură nu se învață. Atunci pășește în prim-plan devotamentul personal. Și apoi, asemănarea cu lumea încă mai este marea primejdie. Atunci se tinde spre ce satisface carnea, spre ce dorește ochiul și spre ce măgulește mândria omenească (1 Ioan 2.16). Dacă aceste principii trăiesc în inimile noastre și iau locul în casele noastre principiului „Eu și casa mea vom sluji Domnului”, atunci suntem pierduți pentru mărturia la care ne-a chemat Dumnezeu.

Atitudinea lui Samuel

Este de înțeles că un bărbat integru ca el, care își practicase slujba așa de desăvârșit de altruist, trebuia să se simtă personal mâhnit când poporul a venit la el cu această dorință. El avea nevoie de încurajarea Domnului, care a venit la el cu cuvintele: „Nu pe tine te-au lepădat, ci pe Mine M-au lepădat” (1 Samuel 8.7). Cu aceasta a fost așezat din nou pe locul corect: un instrument în mâna Domnului.

El a putut să predea totul Domnului și a rămas prin aceasta în atitudinea dorită de Dumnezeu în fața poporului care îl tratase atât de nedrept. Aceasta se arată limpede din ceea ce urmează. El va lucra mai departe pentru popor și astfel caută binele lor. Ce lecție importantă pentru toți cei care se știu chemați în slujba Domnului! Pe lângă încurajare și prețuire, lor nu le lipsesc, în mod obișnuit, nerecunoașterea și critica. Marele slujitor, Pavel, putea să aibă un cuvânt de spus aici. Dar aceasta nu are voie niciodată să conducă la amărăciune, la răzbunare și la o renunțare dezamăgită la slujbă. Din nefericire, aceasta se întâmplă de multe ori spre paguba lucrării și spre dezonoarea Domnului.

Și când greșesc slujitorii? Și când această critică este îndreptățită? Eu cred că cuvintele lui Samuel: „Iată, fiii mei sunt cu voi” (1 Samuel 12.2) înseamnă o recunoaștere și restaurare a unei greșeli făcute. Aș dori, cu încuviințare, să citez aici ce a scris cunoscutul comentator al Scripturii, dr. Rossier:

Cu aceste cuvinte el îi aduce din nou înapoi, pe locul lor corect, pe aceia pe care el însuși, cândva, îi așezase în mod greșit. Această atitudine, care aparent era așa de firească, dar care îi adusese o anumită disciplină din partea lui Dumnezeu, el o condamnă, cum mi se pare, prin acest cuvânt scurt, „cu voi”. Fiii săi au fost judecători falși, pe când el, adevăratul judecător, umblase „înaintea” poporului; și acum, împăratul era cel care mergea înaintea lor.

Niciun slujitor al Domnului să nu se sfiască să recunoască și să restabilească smerit greșelile făcute!

Încurajare

Și Samuel aduce lecția trecutului în memorie. El arată abaterile și păcatele trecutului, căința lor și salvarea lui Dumnezeu. Pentru viitorul poporului este necesar ca ei să ajungă la înțelegerea și la convingerea că era un păcat să dorească un împărat. De aici rugăciunea sa pentru tunete și ploaie în vremea secerișului grâului. Mai târziu îl vedem pe Ilie cum se roagă pentru secetă, ca poporul să ajungă la reflectare. Urmează mărturisirea: „Pentru că la toate păcatele noastre am mai adăugat și răul acesta de a cere un împărat pentru noi” (1 Samuel 12.19). După aceasta le poate fi rostită încurajarea. Trei lucruri importante le sunt puse în fața ochilor. Întâi, harul lui

Moise, Iosua; Samuel, Pavel

Dumnezeu, care alege, care nu va lepăda poporul, din pricina numelui Său. În al doilea rând, faptul că Samuel nu va înceta să se roage pentru ei. În al treilea rând, că el îi va învăța calea cea bună și dreaptă. În aceasta îl vedem pe Samuel ca imagine a lui Hristos, care nu va înceta să mijlocească pentru ai Săi. Domnul ne-a dat și Cuvântul Său, prin care ne instruieste și ne învață calea cea bună și dreaptă. În toate fuseseră luate măsuri din partea lui Dumnezeu. În ultima parte, cuvintele de încurajare alternează cu cele de avertizare, așa cum găsim aceasta frecvent în Scriptură. Avertizările sunt de același fel, așa cum le-am mai auzit deja în cuvântările lui Moise și ale lui Iosua.

Rugăciunea lui Samuel

Unei fraze din cuvântarea lui Samuel aș dori să-i mai dau o atenție deosebită la încheiere: „Cât despre mine, departe de mine să păcătuiesc împotriva Domnului, încetând să mă rog pentru voi!” (1 Samuel 12.23). Rugăciunea, mijlocirea, constituiau o parte esențială a slujbei sale pentru popor. Aceasta o găsim și la Moise și la Pavel și la diferiți alți slujitori din Noul Testament. Samuel numește încetarea de a se ruga: a păcătui împotriva lui Dumnezeu.

Noi putem să păcătuim nu numai prin facerea lucrurilor greșite. Putem să păcătuim la fel de mult prin neglijarea în facerea de lucruri bune, pentru care am fost făcuți apți. Iacov spune: „Deci aceleia care știe să facă bine și nu-l face, aceasta îi este păcat.” (Iacov 4.17). Bărbatul cu un talant, din Matei 25, este numit rob rău și leneș și nefolositor nu pentru că ar fi făcut ceva greșit, ci pentru că a neglijat să întrebuințeze talantul în slujba stăpânului său - deși nici măcar n-a primit sarcina să facă acest lucru. Cunoașterea stăpânului său ar fi trebuit să fie pentru el o îndrumare suficientă.

Pavel

A patra cuvântare de adio o găsim în Faptele apostolilor 20. Ea se deosebește de cele anterioare pentru că aici nu are loc o retragere totală din slujbă, ci ea se referă numai la slujba sa din zona Efesului. Pavel știe că nu se va întoarce și are nevoie să-și ia rămas-bun. Deoarece îi lipseau timpul și ocazia să călătorească de la Milet până acolo, i-a invitat din acest motiv pe bătrânii adunării din Efes să vină la Milet.

Retrospectivă asupra slujbei sale

O mare parte a cuvântării sale este dedicată reliefării slujbei sale și felului cum a îndeplinit-o. Aceasta nu are nimic de-a face cu lauda deșartă despre propriile realizări, așa cum aceasta se poate întâlni uneori. În acest caz, Pavel ar fi putut să arate alte activități și experiențe ale marelui său domeniu de activitate. El se limitează aici exclusiv la munca sa în mijlocul lor; totul este controlabil și cunoscut. Singura sa țintă este ca felul său de a lucra în mijlocul lor să fie un exemplu durabil pentru ei, spre mântuirea turmei încredințate lor.

Ce binecuvântare când un slujitor poate să facă aceasta cu îndrăzneală, fără să fie în primejdie de a culege obiecții! Am văzut aceasta și la persoanele de care ne-am ocupat în articolele anterioare. Câteva puncte ale acestei retrospective vreau să le detaliez ceva mai profund.

A slujit Domnului cu smerenie

Pentru „a sluji”, Pavel nu folosește cuvântul normal, ci cuvântul „a sluji ca rob”. Ca „rob al lui Hristos” – cum se numește singur – el a slujit în devotament total și ascultare deplină Domnului și Stăpânului său. În afară de aceasta, el a manifestat o smerenie care se potrivește unei astfel de poziții. Dominația îi era străină, el a sfătuit cu lacrimi. De avantajul financiar n-a fost niciodată preocupat. El n-a cerut nimic de la nimeni. Dimpotrivă, timp de trei ani se îngrijise în mijlocul lor, cu propriile sale mâini, de întreținerea sa și chiar și de a colaboratorilor săi. El ar

fi putut să pretindă sprijin, pentru că, oricum, vrednic este lucrătorul de plata sa. El nu s-a folosit de acest drept. Astfel, el era un exemplu bun. Și în epistolele sale găsim asemenea formulări. El nu numai că i-a instruit pe bătrâni cum să lucreze, el le-a arătat aceasta. Ce model pentru toți cei care vor să-și pună viața în slujba Domnului!

Un viitor nesigur

Legat în duhul său, el călătorește la Ierusalim. El nu poate altfel, cu toate că știe că acolo nu-l va aștepta nimic bun. Totuși, el nu evită primejdiile și nu caută calea celei mai mici împotriviri. El este pregătit să aibă parte de toată suferința care este legată cu slujba pentru Evanghelia harului lui Dumnezeu. El vrea să-și termine alergarea, oricum ar arăta acest sfârșit. Chiar propria sa viață nu înseamnă nimic pentru el.

Curat de sângele tuturor

Firește că această expresie are un sens figurat, cum se arată din adăugare. Poate că el s-a gândit aici la răspunderea străjerului, așa cum citim în Ezechiel 33. El a propovăduit tot planul lui Dumnezeu, n-a ascuns nimic din ce era însărcinat să propovăduiască și din ce era folositor să predice. El nu se întreba ca fariseii, ce le-ar plăcea ascultătorilor să audă, ca să devină popular pe această cale. Din nefericire, astfel de învățători vor fi de găsit mai târziu.

Nu este o primejdie să te orientezi în slujbă după dorințele publicului, în loc să ascuți de Cel care ți-a încredințat misiunea? Nu există și primejdia să trecem mai bine sub tăcere anumite părți ale adevărului, iar altele, pe care le simpatizăm mai mult, să le așezăm în prim-plan și astfel să fie „calul de bătaie”? Primejdiile există și pentru aceasta este bine să ținem ochii deschiși.

Misiunea

Misiunea pentru bătrâni este o dublă luare aminte și veghere. Supraveghetorii erau angajați de apostoli sau în numele lor. În Scriptură nu găsim niciun indiciu pentru succesiune, nici pentru apostoli, nici pentru supraveghetori. Adunările locale au misiunea să-i angajeze, nu să-i mențină. Dar și fără angajarea oficială, Duhul Sfânt poate să cheme frați la această slujbă de supraveghetor și ei fac apoi o lucrare frumoasă.

Dar înainte ca Pavel să-i îndrume să ia aminte la toată turma, ei sunt îndrumați să fie atenți înainte de toate la ei înșiși. De fapt, aceasta vorbește de la sine. „Voi, care îi învățați pe alții, pe voi nu vă învățați”, a trebuit Domnul să le spună conducătorilor iudei. Pavel i-a prezentat aceasta și tânărului său colaborator, Timotei: Ia seama la tine însuși, ia aminte la învățătură, ia seama la alții. Unde este uitat acest principiu, ceea ce se întâmplă, din nefericire, nu este prea mult de așteptat de la un rezultat binecuvântat.

Ce bine ar fi dacă în toate adunările s-ar întreba mai mulți frați bătrâni înaintea Domnului, dacă El nu cumva are în această lucrare frumoasă o misiune pentru ei. Sper că mai mulți frați se vor întreba la citirea acestui articol, dacă acesta nu este pentru ei glasul Duhului Sfânt, care vrea să-i folosească pentru această lucrare. Aproape pretutindeni se poate vorbi aici despre o necesitate urgentă. Credincioșii sunt comparați cu o turmă, la care se potrivește și cuvântul „a paște”. În afară de aceasta, acolo nu scrie „turma” ci „toată turma”. Să nu mergem numai acolo unde suntem primiți cu brațele deschise și unde putem să avem o „vizită agreabilă”, ci și acolo unde unul este întâmpinat de spiritul de „Ce cauți aici?”

Această lucrare trebuie să aibă caracterul de „a paște”, administrarea de hrană spirituală. Firește că aceasta se poate manifesta printr-un cuvânt de îndemn, dacă lucrul acesta este necesar, însă și printr-un cuvânt de mângâiere, de îmbărbătare, de întărire. În orice caz, o dovadă de simpatie

face întotdeauna foarte bine. „Nimeni nu se uită aici după tine” este o plângere serioasă, o acuzație, aș vrea să spun, dacă aceasta poate fi dovedită cu adevărat. Excelența acestei lucrări dobândește un caracter deosebit, dacă ne gândim ce scrie în partea a doua a versetului 28 (Faptele apostolilor 20.28b). Aici vedem ce valoare are Adunarea în ochii Domnului. Ca stimulare suplimentară vreau să citez aici cuvintele apostolului Petru: „Îi îndemn pe bătrânii care sunt între voi, eu, care sunt și eu bătrân și martor al patimilor lui Hristos și pătaș al gloriei care urmează să fie descoperită: păstoriți turma lui Dumnezeu care este între voi, supraveghind, nu constrânși, ci de bunăvoie; nu pentru câștig rușinos, ci cu dragă inimă; nu ca domnind peste cei dați vouă, ci fiind modele pentru turmă. Și când se va arăta Mai-marele-Păstor, veți primi cununa, care nu se veștejește, a gloriei” (1 Petru 5.1-4).

Un alt aspect al acestei slujbe de supraveghetor este vegherea. Cu o privire profetică, Pavel indică primejdiile crescânde. Acestea nu vin numai din afară, ca lupi feroce, ca să atace turma. Și mai grav este că din interior se vor scula bărbați care vorbesc lucruri greșite, ca să-i tragă pe ucenici după ei. În multe alte locuri din Cuvântul lui Dumnezeu se arată primejdiile deosebite care caracterizează timpul sfârșitului, în care ne aflăm. De aceea vegherea este o necesitate imperativă. Pavel vedea aceste primejdii din capul locului și de aceea avertizase pe oricine cu lacrimi (nu numai avertismente generale către un public general, la care, cei care au cel mai mult nevoie, adesea nici măcar nu sunt de față). Evident că Pavel a făcut aceasta și în case.

Cine este apt pentru aceste lucruri?

Această întrebare apare în inimile noastre când avem în fața ochilor marile primejdii și suntem conștienți de slăbiciunea noastră. Fără îndoială că o astfel de întrebare va fi existat și în inimile bătrânilor. Urmează răspunsul: „Și acum vă încredințez lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său, care poate să vă zidească și să vă dea o moștenire între toți cei sfințiți” (Faptele apostolilor 20.32). Este ademenitor să intrăm aici în amănunte. Articolul ar deveni prea lung. Să lăsăm cuvintele să acționeze asupra noastră și să scoatem din ele puterea spirituală de care avem nevoie.

Încheierea

Pavel își încheie discursul cu un cuvânt al Domnului Isus, pe care nu-l găsim în Evanghелиi, dar care, fără îndoială, a fost transmis oral împreună cu multe altele. Adevărul acestui cuvânt îl găsim practicat în desăvârșirea din viața Sa de pe pământ și imitat de Pavel.

Fie ca această să fie și deviza noastră în exercitarea acestei slujbe! „Și, după ce a spus acestea, a îngenuncheat și s-a rugat împreună cu ei toți” (Faptele apostolilor 20.36). Luca nu ne împărtășește cuvintele acestei rugăciuni. Le putem bănuși. Pavel a învățat să se roage *cu credincioșii și pentru ei*. Apoi a venit clipa despărțirii. Ce scenă înduioșătoare de dragoste frățească autentică!

Cu siguranță, întărit astfel, marele apostol și în același timp slujitorul smerit, a mers în întâmpinarea viitorului amenințător.